

De ani de zile ne văietăm că: nu mai avem tineri, comunitatea îmbătrâneşte, tinerii noştri se asimilează, iar când se angajează la locuri de muncă printre maghiari îşi uită rădăcinile, limba, tradiţiile. Să fie așa? Din păcate, nu putem răspunde nici cu un DA categoric, dar nici cu un NU hotărât.

La baza acestor plângeri stă faptul că tinerii noştri, şi aici ne gândim în primul rând la cei de peste 18 ani, după terminarea liceului, nu prea mai au legături cu comunitatea, doar foarte sporadic participă la evenimente culturale, şi nici atunci nu ca participanţi activi, ci doar ca privitori. Ca nişte suporteri de la marginea terenului. Este foarte grăitor faptul că la noi nu funcţionează nicio asociaţie sau club de tineret. Activismul civic al tinerilor noştri este la pământ. Din păcate, nici la adulţi situaţia nu este mult mai îmbucurătoare. Şi nu ar trebui să fie așa...

Adunând deunăzi în redacţie datele despre tinerii din comunitatea noastră care sunt studenţi la medicină am constatat cu uimire cât de mulţi sunt. Noi am reuşit să numărăm 20. La o comunitate atât de mică şi care are doar un singur liceu, acesta este un număr deosebit de mare, îmbucurător de mare. Unii dintre aceşti tineri studiază în Ungaria, alţii în România, cu bursa statului român.

Ne-am concentrat de această dată pe medicii, pentru că mai nou aceasta este una dintre cele mai atractive domenii pentru absolvenţii români de la Liceul „Bălcescu”. Şi deoarece, cu extrem de puţine excepţii, tinerii noştri reuşesc la studii, ne-am imaginat cum va arăta peste 5–6 ani spitalul din Jula, unde şi la momentul de faţă sunt foarte mulţi medici din rândurile comunităţii româneşti din Ungaria. V

or forma vreodată aceşti medici români o asociaţie a medicilor români din Ungaria? Vor iniţia oare cândva să se ţină conferinţe medicinale la Jula, între medici români de aici şi medici români din România şi din lume? Nu cred că ar fi o idee nerealistă. Viaţa comunitară românească nu înseamnă doar dansurile şi cântecele populare româneşti. Pe copiii de la şcolile noastre generale şi apoi pe cei de la liceu ar trebui să-i învăţăm, să-i îndemnăm, noi, adulţii, că şi pentru ei e mai bine dacă după terminarea studiilor rămân aproape de comunitatea din care provin, pentru că se vor simţi mai protejaţi, mai puternici în viaţa profesională. Nu trebuie să fii

Eva Șimon: Ai noștri tineri...

Scris de Julia, Ungaria/Romanian Global News
Vineri, 28 Februarie 2014

---

neapărat profesor de limba română ca să fii un bun român. (Bun român se citește, în concepția mea, unul care vorbește limba părinților, cunoaște și respectă valorile culturale ale naționalității sale.) Și un chelner sau un contabil sau un avocat poate să-și trăiască viața de minoritar român. Dacă vrea. Depinde numai de el cum își trăiește viața de român.

Atunci când ne văietăm că tinerii noștri nu sunt activi în viața civilă românească, trebuie să inversăm problema: noi ce facem, cum îi încurajăm să fie activi? Din păcate, nicicum. Instituțiile, organizațiile noastre nu au niciun fel de programe pentru a-i atrage, pentru a-i implica și apoi pentru a le preda ștafeta în autogovernări, în asociații.

Noi nici măcar nu avem de ce să ne plângem că nu ni se mai întorc tinerii. Marea majoritate a bursierilor noștri, care termină în România, se întorc acasă. Se întorc cu un bogat bagaj de limbă română, cu o mentalitate mai românească, ei nu „vorbesc pe nas” și nu se strâmbă „ca saltimbancii”, cum zicea marele Eminescu despre tinerii români care studiau la Paris. După întoarcerea acasă, ai noștri tineri nu sunt așteptați de nimeni. Ei se pierd în neant. În neantul societății ungurești. Și vina nu este a lor.

Foaia Românească